

A könyv kiadását a NORLA támogatta.

Linn Ullmann

Kegyelem

regény

A mű eredeti címe
Nåde
A fordítás alapjául szolgáló kiadás
Forlaget Oktober as, Oslo 2002
Copyright © 2002, Linn Ullmann
All rights reserved

Fordította: Deák Sarolta

Második kiadás

Hungarian translation © Deák Sarolta, 2006
Hungarian edition © Scolar Kiadó, 2006, 2022

Köszönjük, hogy a Scolar Kiadó könyvét választotta.
Iratkozzon fel hírlevelünkre a www.scolar.hu honlapon,
vagy keressen minket a [facebook.com/scolarklub](https://www.facebook.com/scolarklub) oldalon!

Scolar Kiadó, 2022
1016 Budapest, Piroska utca 13.
Telefon: +36 1 466 7648
scolar@scolar.hu; www.scolar.hu

Felelős kiadó: Érsek Nándor
Felelős szerkesztő: Illés Andrea
Borító: Rajka Mária
Tördelő: Blazsek Réka

ISBN 978-963-509-573-5

Nyomta és kötötte: Alföldi Nyomda Zrt., Debrecen
Felelős vezető: György Géza vezérigazgató

Janna Ullmann-nak
(1910–1996)

I. fejezet

AZ ABLAK

Mikor rövid töprengés után a fiatal orvos felolvasta a vizsgálat eredményét, és kissé félénken – anélkül, hogy eltitkolta volna, hogy ez a nyavalya végül úgyis Johan Sletten barátom életébe kerül –, kifejtette, milyen kezelés lenne a legcélravezetőbb, Johan lehunyta szemét, és Mai hajára gondolt.

Az orvos fiatal, szőke férfi volt. Igazán nem tehetett róla, hogy nagy, ibolyakék szeme jobban állt volna egy nőnek. Meg sem említette azt, hogy halál. „Riasztó” – ezt a szót használta.

– Johan – szólta az orvos, és megpróbálta elkapni a másik tekintetét. – Hallgasson meg, kérem!

Johan nem szerette, ha idegenek a keresztnévén szólítják. Ráadásul az orvosnak iszonyú fejhangja volt. Még mindig mutál, vagy a szülei gyerekkorában kasztráltatták, remélve, hogy eunuch lesz belőle, tűnődött. Szívesen kitért volna a keresztnévek és vezetéknévek használatára, már csak a különbség miatt is. Az orvos fiatalabb volt, mint Johan fia, akivel ő már nyolc éve nem beszélt. De nem csak neveltetésről volt itt szó. Manapság a fiatalok minden további nélkül keresztnévükön szó-

lítják az idősebbeket. Johan viszont mindig is szeretett távolságot tartani. Az idegenek közötti intimitás minden formáját – például azt a legújabb társasági szokást, ahogy az ismeretlenek találkozáskor megpusztilják egymást (pontosabban nem is pusztítják, hanem az arcuk éppen csak egymáshoz ér), tulajdonképpen tiszteletlenségnek és kellemetlennek tartotta. Jobban szerette, ha az emberek, a feleségét kivéve, Slettennek szólítják. Nem Johan. Sletten. Kedve lett volna ezt közölni az orvossal is, de nem kockáztatott. Semmi értelme kínos helyzetbe hoznia. Minek? Esetleg más irányba terelné a beszélgetést. Az orvos talán olyasmit mondana az állapotáról, amit egyébként nem állt szándékában, csak mert rossz néven veszi, hogy kioktatják a neveltetéséről.

– Őszintén szólva más eredményekre számítottam – folytatta az orvos.

– Hmm – dünnyögte Johan, és megkockáztott egy mosolyt. – Mindenesetre sokkal jobban érzem magam.

– A test néha csalárd – suttozta az orvos, azon tűnődve, hogy a „csalárd test” vajon nem túlzás-e egy kicsit.

– Hmm – dünnyögte Johan még egyszer.

– Nos – fordult a számítógép felé az orvos. – Amint említettem, van ok némi aggodalomra.

Ezután rövid monológ következett, melyben az orvos részletesen ismertette a leleteket és ezek gya-

korlati következményeit, például hogy új kezelésre lesz szükség, esetleg még egy műtetre. Közben Johan, aki csak néha-néha tudott közbeszólni, próbálta meggyőzni az orvost, hogy mégiscsak jobban érzi magát. Ezt az orvos is igazán értékelhetné. Bármilyen család legyen is az a test. De amikor az orvos végül, szinte mellékesen, kimondta azt a szót, hogy „áttét”, Johan feladta, hogy bármiről is meggyőzze. Áttét. Erre várt egész felnőtt életében – várta, és előre félt tőle. Semmi értelme eltitkolni, még halála után sem, hogy Johan Sletten javíthatatlan hipochonder és örökös borúlátó volt. Az orvos és a közte zajló mostani jelenet – a hipochonderek klasszikus nagyjelenete – már fiatalok óta újra és újra lejátszódott képzeletében. De ellentétben a fejében gondosan megrendezett nagyjelenettel, az igazi beszélgetés jóval kevésbé volt drámai.

– Áttét? – kérdezte Johan.

– Ez nem azt jelenti... – válaszolta az orvos.

– Áttét – hajtogatta Johan.

Az orvos elismételte, hogy ez nem feltétlenül jelenti azt, amit a legtöbb esetben. Valahogy így mondta. Szimpatikus, fiatal orvos volt. Szemtől szemben ült betegével. Időt akart adni neki, hogy megeméssze a hallottakat, végül is, most megpecsételte egy másik ember életét. Biztosan tanult empátiáról az orvosin, tűnődött Johan.

– Mit gondol, mennyi időm van? – kérdezte.